

Presència a les perifèries culturals

Dij, 21/11/2013 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

La ciutat francesa de Saint-Étienne ha acollit del 9 a l'11 de novembre les Trobades Cristianes de l'Enneagrama («Rencontres Chrésiennes de l'Enneagramme»). Una aproximació al tema realitzada des de tres perspectives: cristiana, personal i professional (psicòlegs, psiquiatres, etc.). M'ha sorprès l'assistència nombrosa que ha omplert el poliesportiu del centre Notre Dame de Valbenoit. Un total de 950 participants de tot França s'hi van citar. Puntualitat cartesiana. Organització impecable. Aportació econòmica mínima. Col·laboració de voluntaris esplèndida. Allotjament en famílies, «chez l'habitant» com diuen en francès. Eucaristia dominical presidida per Mons. Dominique Lebrun, bisbe de la diòcesi, i concelebrada per Mons. Remi J. de Roo, bisbe canadenc que va participar al Concili Vaticà II. Conferències interessants. La trobada ha acabat amb una taula rodona titulada: «L'enneagrama en el si de les comunitats cristianes: un intent de discerniment», amb participació de dos sacerdots i el bisbe de la diòcesi.

L'enneagrama és una tipologia de personalitat, que ha estat rebuda de manera desigual en alguns ambients cristians. En general, el món de la psicologia, en el qual se circumscriu l'enneagrama, sempre ha estat rebut amb reticències notables per alguns sectors de l'Església. No és fàcil moure's en les perifèries culturals, però estem convidats a fer-nos-hi presents amb prudència, però sense complexos. La invitació del Papa promou la intervenció dels cristians en aquestes zones de risc. La paràlisi és pitjor que l'accident. La perifèria sempre és incòmoda. No es gaudeix de la seguretat ni de la tranquil·litat del centre. Es corre el perill de creuar la línia. La por és el pitjor conseller. Si l'Església perd la seva presència a les perifèries culturals, les conseqüències seran nefastes per a l'anunci de l'Evangeli. La psicologia té una paraula autoritzada que dir a l'home i a la dona d'avui. Alguns, erròniament, creuen que és l'última paraula, com si no hi hagués altres realitats que la superen com la fe i l'espiritualitat. Altres, en contraposició, pensen que la psicologia no té cap paraula a dir. Gran error. La cultura ha de promoure el diàleg interdisciplinari. No pot menysprear el coneixement que proporcionen les diferents disciplines. Absolutitzar-les és una greu equivocació. Desconèixer-les, també. Espiritualitat i teologia donen claus d'interpretació que situen les aportacions psicològiques en el seu camp específic. Com qualsevol instrument, depèn de com s'utilitzi. Quan l'Església, per por o per comoditat, s'aparta de les perifèries culturals impedeix la maduresa humana i espiritual de molts creients. Els cristians francesos, reunits a Saint-Étienne, ho han entès amb claredat. Cal crear àmbits de reflexió i discerniment. No fer-ho és perdre el futur.